

Welkom op de derde zondag van Pasen. De benaming 'derde zondag' doet een beroep op ons geheugen – het is alweer drie weken geleden, maar vergeet Pasen niet. Pasen vergeten zou betekenen dat we niet meer weten waarom we hier op zondagmorgen met elkaar naar de kerk zijn gekomen. Zonder Pasen dooft de vlam van het geloof. Pasen is wat we zongen over het licht 'dat ons aanstoot in de morgen – het licht waarin wij staan'. Deze zondag herinnert ons daaraan in lied, lezing, gebed en communie. Na een moment van stilte en inkeer, gaan we de komst van het licht zingend afsmecken in het lied van ontferming – ontferm u over ons: wees ons nabij, ga met ons mee, jij, liefste der mensen, eerstgeboren, licht, laatste woord van Hem die leeft.

Gebed

God, versterk in ons het vertrouwen dat in Jezus uw genade tot vervulling komt. Open onze oren voor Hem die spreekt in de woorden van de Schrift. Maak onze geest toegankelijk voor zijn woord en waarheid. Door Jezus, Uw zoon, onze broeder. Amen

Hand. 3: 13-15, 17-19

Lucas 24: 35-48

Overweging

Jezus, de verrezen Christus. Hij is er. Hun ogen maakt hij ontvankelijk om hem in levenden lijve te zien. Hun geest maakt hij toegankelijk voor het begrijpen van de Schriften. Zo staat hij daar, te midden van zijn leerlingen: 'Vrede zij met jullie' – wees niet bang. 'Betast mij en kijk: ik ben het zelf'. Hij is tastbaar aanwezig. In woord en gebaar opent hij de Schriften. Hij is daar aanwezig op eenzelfde manier als bij de twijfelende Thomas: 'leg je hand in mijn zijde en raak mijn wonden aan'. Hij, die wij belijden als eerstgeborene, als zoon van God, is daar niet als een ongeschonden heerser. Hij is daar in alle tegenstrijdigheid van goed en kwaad, van vertrouwen en verraad. Zo pas heeft hij zich aan de leerlingen

die naar Emmaus liepen laten kennen bij het breken van het brood. Wat hij nu laat zien is geen lieflijk tafereel, maar een verontrustend drama. Hij staat, zelf gewond, midden in de wereld die haar eigen pijnlijke wonden draagt en hij zegt 'Vrede zij jullie'.

Zo herdenken wij Pasen op deze derde zondag. Niet als een happy end, maar als een begin, als een uitnodiging om niet te capituleren voor de ellende van kwaad en lijden. De verrezene die de dood aan het kruis heeft ondergaan, kom je tegen overal waar mensen lijden. 'Kijk maar', zegt hij, 'ik ben het; raak mij aan en je weet dat ik leef'.

Met deze uitnodiging komt Jezus Christus naar ons toe en deelt zijn wonden met ons. Zo is hij een toonbeeld van openheid: hij laat zien dat hij gemarteld is en tot slaaf gemaakt. Dat is verrijzenis, een nieuw begin door alle pijn en vernedering heen. Hij heeft de moed en moedigt ons aan om de eigen verwondingen niet op te bergen achter een masker van zekerheid. Hij gaat voor in een van de belangrijkste levensopgaven: de kunst om onszelf en onze wereld te aanvaarden in al die tegenstrijdigheden van kracht en kwetsbaarheid, van gezondheid en lijden.

Wie deze houding wil navolgen, heeft moed nodig. De moed om open te zijn. De wapenrusting af te leggen waarmee we onze wonden verbergen voor anderen en misschien wel evenzeer voor onszelf. Dat is niet gemakkelijk. Vaak versluieren we maar al te graag onze opgelopen verwondingen. We duwen trauma's weg die misschien al een verborgen leven lang meegaan. Gepest in je jeugd. Niet gezien met je talenten. Verlaten door een geliefde. Beroofd van je allernaaste door de dood. Waarom? Waarom ik? God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten? Het is niet vanzelfsprekend (ook bij Jezus niet) dat bij al die verwondingen het levende vertrouwen aanwezig is dat God ons aanneemt zoals we zijn met onze pijn, littekens en problemen. Dat vaak wankele vertrouwen kan overgaan in een houding van zich toevertrouwen. Wie zich toevertrouwt,

kan het sterker gevoel krijgen 'ik mag wonden hebben'. Dat is wellicht een bevrijdende stap naar genezing.

En de wonden die ik anderen heb bezorgd? Moeilijke vraag. Misschien kan ik wat doen. Als je sorry kan zeggen, zeg dan sorry. Als je fouten weer kan goedmaken, maak ze goed. Als het nodig is je te verzoenen, waag een poging daartoe. Waarom jezelf en de ander blijven teisteren met opgeborgen wonden en frustraties?

Wat een genade dat we het evangelie hebben. Jezus laat zichzelf zien. Hij geeft er openlijk blijk van dat hij zijn wonden accepteert. Hij doet dat in de kracht van zijn geloof in Abba, Vader, aan wie hij zich volledig toevertrouwt.

Voorbede

Heer, wij danken U dat wij Uw weg leren kennen,

Dat U bij uw leerlingen bent, getekend met de wonden van het kruis.

Geef ons de kracht om onze eigen verwondingen te zien

en te vertrouwen dat U ons ziet zoals wij zijn.

Laat ons zingend bidden

Wij vragen U om werkelijke compassie met het leed van de wereld,

Wij vragen vergeving voor onze eigen bijdrage aan dat leed.

Laat ons door de verwondingen die wij oplopen, in contact komen met ons hart

en gevoeliger worden voor de wonden van anderen.

Laat ons zingend bidden

Wij bidden voor alle mensen die anderen naar geest en lichaam bijstaan om te genezen van hun wonden.

Genees de wereld van tomeloze agressie

Laat haar worden tot een stad van vrede.

Laat ons zingend bidden

God, onze Vader, wees aanwezig in ons midden

Geef ons ogen om U te herkennen in uw schepping, in haar vreugde en in haar pijn.

Laat ons worden zoals we bedoeld zijn, uw kinderen. Amen.